

Knjiga proroka Daniela - Broj dvadeset i jedan

Po mjeri

Jeff Pippenger

2023-12-16

Prolazimo kroz dvadeset i sedmo poglavlje Izaije, jer ono uspostavlja kontekst za sljedeća poglavlja Izaije. Ta sljedeća poglavlja prepoznaju kasnu kišu kao ispravnu biblijsku metodologiju. Ta metodologija, kada se prepozna i primijeni, otkriva proročku poruku koja, bude li prihvaćena, proizvodi odgovarajuće iskustvo.

Dana 11. rujna 2001. pjesma koja se ima pjevati nekadašnjem zavjetnom narodu Božjem, a to je narod adventista sedmoga dana, glasi da ih se mimoilazi kao narod Božji, jer nisu donijeli plodove koje je Bog namijenio da Njegov vinograd proizvede. Pjesma je trebala biti utemeljena na zavjetnom odnosu, prikazanom vinogradom koji je Bog zasadio, a također i njihovim odbacivanjem kamena spoticanja 1863. godine. Postali su Laodiceja 1856. godine, i tijekom sedam godina, ili „sedam vremena“, ili dvije tisuće petsto dvadeset dana, Bog je tražio ulaz, ali su 1863. zatvorili vrata pred Njim.

Od 11. rujna 2001. oni se vežu u snopove u pripravi za to da budu posve izbačeni iz Njegovih usta pri nedjeljnom zakonu. Poruka koju od 11. rujna 2001. treba pjevati adventizmu jest laodicejska poruka, a to je poruka o vinogradu koja sadrži kamen spoticanja što satire svakoga tko odbije „vidjeti“ i „kušati“ dragocjeni kamen. Obećanje Laodicejcima u Izaijinu odlomku glasi da svaki adventist koji izabere prihvatiti ovo posljednje upozorenje još uvijek ima vremena „uhvatiti se za“ Kristovu „snagu, da“ bi „mogao sklopiti mir s“ Kristom, jer je Krist još uvijek voljan „sklopiti mir s“ njima. Ali pri ponoćnome pokliku, neposredno prije uskoro dolazećega nedjeljnog zakona, ta je prilika zauvijek završena.

U vremenskom razdoblju koje je započelo 11. rujna 2001. Bog je obećao učiniti da oni koji „nekada ne bijahu narod“, „izdanak iz suhe zemlje“, „uhvate korijen“, „procvjetaju i potjeraju“ pupove te ispune lice svijeta plodom.” Ono što uzrokuje da korijen Jišajev procvate i potjera pupove jest pozna kiša, jer je korijen koji treba procvasti i potjerati pupove proročki određen da bude stijeg koji se podiže, a stijeg je korijen Jišajev.

I u onaj dan pojavit će se korijen Jišajev, koji će stajati kao stijeg narodima; njega će tražiti pogani, i počivalište njegovo bit će slavno. Izaija 11,10.

Kasna je kiša učinila da korijen Jišajev procvjeta i potjera pupove počevši od 11. rujna 2001., a pri uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu korijen će ispuniti svu zemlju plodom. Nedjeljni zakon u dvadeset i sedmom poglavlju Izaije jest progresivna povijest koja je također prikazana u prvim trima poglavljima knjige proroka Daniela. Kasna je kiša počela rominjati kada su se narodi razgnjevili 11. rujna 2001., oslobođanjem, a zatim i neposrednim obuzdavanjem islama trećega Jao.

„Početak onoga vremena nevolje“, koji se ovdje spominje, ne odnosi se na vrijeme kada će zla početi biti izljevana, nego na kratko razdoblje neposredno prije njihova izlivanja, dok je Krist u Svetišću. U to vrijeme, dok se djelo spasenja privodi kraju, nevolja će dolaziti na zemlju, a narodi će se gnjeviti, ali će biti zadržani kako ne bi spriječili djelo trećega anđela. U to će vrijeme doći „kasna kiša“, odnosno okrepa od prisutnosti Gospodnje, da dâ silu glasnom glasu trećega anđela i pripremi svete da opstanu u razdoblju kada će se izliti sedam posljednjih zala.“ Early Writings, 85.

U navedenom odlomku sestra White pojašnjava da postoji kratko razdoblje tijekom kojega je spasenje još uvijek otvoreno. „Vrijeme nevolje“ o kojem govori razlikuje se od velikoga vremena nevolje, koje započinje kada se vrijeme kušnje potpuno završi. U adventizmu se ono s pravom naziva „malim vremenom nevolje“ u odnosu na veliko vrijeme nevolje koje započinje kada Mihajlo ustane. „Malo vrijeme nevolje“ predstavlja razdoblje u kojem narodna propast započinje uskoro dolazećim zakonom o nedjelji i traje sve dok se vrijeme kušnje ne završi.

U povijesti od 11. rujna 2001. pa sve do nedjeljnog zakona, završno čišćenje i sud nad adventizmom prikazani su kao da se odvijaju tijekom „škropljenja“ kasne kiše. To je razdoblje kada kasna kiša, koja je također i „okrepa“, započinje kao „škropljenje“, ali napreduje do punog izlivanja u vrijeme nedjeljnog zakona. U tom razdoblju, koje započinje kada islam trećeg Jao razgnjevi narode, kasna kiša počinje padati, i neki prepoznaju kasnu kišu i primaju je, a neki ne prepoznaju kasnu kišu. Neki prepoznaju da se nešto događa, ali ne razumiju što je to te se utvrđuju protiv toga.

„Mnogi su u velikoj mjeri propustili primiti ranu kišu. Nisu zadobili sve blagodati koje im je Bog tako osigurao. Očekuju da će nedostatak biti nadoknađen kasnom kišom. Kada bude izliveno najobilnije izobilje milosti, namjeravaju otvoriti svoja srca da je prime. Čine strašnu pogrešku. Djelo koje je Bog započeo u ljudskom srcu dajući mu svoju svjetlost i spoznaju mora neprestano napredovati. Svaki pojedinac mora postati svjestan vlastite potrebe. Srce mora biti ispražnjeno od svake nečistoće i očišćeno za prebivanje Duha. Ispovijedanjem i napuštanjem grijeha, usrdnom molitvom i posvećenjem samih sebe Bogu, rani su se učenici pripravili za izlivanje Svetoga Duha na dan Pedesetnice. Isto djelo, samo u većoj mjeri, mora se obaviti sada. Tada je ljudski čimbenik trebao samo tražiti blagoslov i čekati da Gospod dovrši djelo na njemu. Bog je taj koji je započeo djelo i On će dovršiti svoje djelo, čineći čovjeka potpunim u Isusu Kristu. Ali ne smije biti nikakva zanemarivanja milosti prikazane ranom kišom. Samo oni koji žive u skladu sa svjetlošću koju imaju primit će veću svjetlost. Ako svakodnevno ne napredujemo u očitovanju djelatnih kršćanskih vrlina, nećemo prepoznati očitovanja Svetoga Duha u kasnoj kiši. Ona može padati na srca svuda oko nas, ali je mi nećemo razabrati niti primiti.“ Testimonies to Ministers, 506, 507.

Kasna kiša sada pada, i ima onih koji je prepoznaju te je stoga primaju, a ima i onih koji je ne prepoznaju te je stoga ne primaju. Kasnu kišu valja prepoznati da bi se primila. Kasna kiša nije samo iskustvo; ona je iskustvo proizvedeno porukom, ali poruka se može primiti samo kada se primijeni ispravna metodologija za njezino utvrđivanje. Bez prepoznavanja metodologije kojom se utvrđuje poruka kasne kiše, gotovo je nemoguće razumjeti proročke pouke predstavljene u usponu i padu kraljevstava izloženih u knjigama Daniela i Otkrivenja.

Zastava koja se podiže svijetu Izaija poistovjećuje s „korijenom Jišajevim“, a u dvadeset i sedmom poglavlju oni koji „dolaze od Jakova“ „puštaju korijen“. Oni koji su „korijen Jišajev“ ondje su također poistovjećeni s „Izraelom“, i oni su ti koji najprije cvatu i pupaju, a potom ispunjaju svijet plodom. Zakoni prirode ne proturječe zakonima proroštva, jer je isti Zakonodavac dao i prirodu i proroštvo. Prije nego što biljka donese plod, ona najprije mora izaći iz mirovanja, što se očituje pupovima, a potom cvjetovima. Duhovni Izrael, koji je „korijen Jišajev“, prima postupno izlivanje kiše. Ono započinje „škropljenjem“ i pojačava se do punoga izlivanja kada svijet bude ispunjen plodom koji zastava predstavlja.

U Izaiji, dvadeset i sedmom poglavlju, početna točka škropljenja kiše prikazana je kao da se zbiva kada pupovi „proključaju“. Kada prvi put „proključaju“, kiša se prepoznaje kao izlivena „na mjeru“. „Na mjeru, kad proključa.“ Dana 11. rujna 2001. škropljenje pozne kiše počelo se izljevati „na mjeru“, jer su u to vrijeme pšenica i kukulj, ili mudre i lude, još uvijek bili pomiješani zajedno.

„Veliko izlivanje Duha Božjega, koje obasjava svu zemlju njegovom slavom, neće doći dok ne budemo imali prosvjetljen narod koji iz iskustva zna što znači biti Božji suradnik. Kada budemo imali potpunu, svesrdnu posvećenost službi Kristu, Bog će tu činjenicu priznati izlivanjem svojega Duha bez mjere; ali to se neće dogoditi dokle god najveći dio Crkve ne bude suradnik s Bogom. Bog ne može izliti svojega Duha dok su sebičnost i ugađanje sebi tako očiti; dok prevladava duh koji bi, kada bi se izrazio riječima, iznio Kajinov odgovor: ‘Zar sam ja čuvar brata svojega?’ Ako istina za ovo vrijeme, ako znakovi koji se sa svih strana umnažaju i svjedoče da je svršetak svemu blizu, nisu dovoljni da probude uspavanu snagu onih koji tvrde da poznaju istinu, tada će tamina razmjerna svjetlu koje je sjalo zadesiti te duše. Nema ni privida isprike za njihovu ravnodušnost koju će moći iznijeti pred Bogom u veliki dan konačnog obračuna. Neće imati nikakav razlog koji bi mogli navesti zašto nisu živjeli, hodili i radili u svjetlu svete istine Božje riječi te tako svojim vladanjem otkrili svijetu pomračenom grijehom, svojom sućuti i svojom revnošću, da se sila i stvarnost evanđelja ne mogu osporiti.”
Review and Herald, 21. srpnja 1896.

Izaija dvadeset i sedmo poglavlje prepoznaje povijest početka izlivanja kasne kiše, kada korijen izbija iz suhe zemlje, i zatim kroz sav tijek sve dok se zemlja ne ispuni plodom. Poglavlje prepoznaje da ćeš se „po mjeri, kad izbija, prepirati s njime“. Kada se kasna kiša mjeri kao „škropljenje“, sestra White izjavljuje da kasna kiša „može padati na srca svuda oko nas, ali je ne ćemo razabrati niti primiti“.

Time ona prepoznaje crkvu koja je pomiješana s onima koji prepoznaju padanje kiše i s drugima koji ga ne prepoznaju. U prethodnom odlomku ona utvrđuje da, kada Bog izlije pozni dažd bez mjere, to označava vrijeme kada više nema mješavine mudrih i ludih djevica, izjavljujući: „Kada budemo imali potpuno, svesrdno posvećenje službi Kristu, Bog će tu činjenicu priznati izlivanjem svojega Duha bez mjere; ali to neće biti dok najveći dio crkve ne bude zajedno s Bogom surađivao.”

Veći dio crkve, odnosno većina crkve, u Mateju dvadeset i pet prikazan je kao lude djevice, jer je biblijski „mnogo“ pozvanih, ali „malo“ izabranih. Mudre i lude providnosno su razdvojene u krizi o ponoći, koja prethodi uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu. To razdvajanje stvara narod koji

tada može primiti puno izlivanje Duha u kasnoj kiši i postati „narod koji se rodi u jedan dan“. Tada će se korijen Jišajev podignuti kao stijeg i ispuniti svijet plodom.

Izaija dvadeset i sedam utvrđuje da je, kada se pozna kiša počela izljevati „na mjeru“, 11. rujna 2001., „ti ćeš se prepirati s njom“. „Na mjeru, kad ona izbije, ti ćeš se prepirati s njom.“ Događaj od 11. rujna 2001. odmah je postao predmetom rasprave u svijetu i u crkvi. Sve do ovoga dana – više od dvadeset godina poslije – još uvijek postoje osporavanja pripisivanja tih događaja činu islama, nasuprot nekom obliku globalističke zavjere. Rasprava povezana s dolaskom škropljenja pozne kiše započela je 11. rujna 2001., ali rasprave koje se vode u svijetu nisu ona „rasprava“ koja je prepoznata u Božjoj proročkoj Riječi. Rasprava se odnosi na predviđanja poput onoga koje slijedi.

„Jednom prigodom, dok sam bila u gradu New Yorku, u noćno doba bila sam pozvana promatrati zgrade kako se uzdižu kat za katom prema nebu. Za te se zgrade jamčilo da su otporne na požar, i bile su podignute da proslave svoje vlasnike i graditelje. Sve više i više te su se zgrade uzdizale, a u njima je bio upotrijebljen najskuplji materijal. Oni kojima su te zgrade pripadale nisu se pitali: ‘Kako možemo najbolje proslaviti Boga?’ Gospodin nije bio u njihovim mislima.“

„Pomislila sam: ‘O, kad bi oni koji tako ulažu svoja sredstva mogli vidjeti svoj put onako kako ga Bog vidi! Gomilaju veličanstvene građevine, ali kako je njihovo planiranje i smišljanje ludo u očima Vladara svemira. Ne istražuju svim silama srca i uma kako bi mogli proslaviti Boga. Izgubili su iz vida ovo, prvu čovjekovu dužnost.“

„Dok su se ove uzvišene zgrade podizale, vlasnici su se s oholim ponosom radovali što imaju novca kojim mogu udovoljavati sebi i izazivati zavist svojih susjeda. Velik dio novca koji su tako ulagali bio je stečen iznudom, tlačenjem siromaha. Zaboravili su da se na nebu vodi račun o svakoj poslovnoj transakciji; svaki nepravedan posao, svako prijevarno djelo, ondje je zabilježeno. Dolazi vrijeme kada će ljudi u svojoj prijevari i drskosti dosegnuti točku preko koje im Gospodin neće dopustiti da prijeđu, i naučit će da postoji granica Jahvinoj dugotrpljivosti.“

„Prizor koji je potom prošao preda mnom bio je požarni uzbun. Ljudi su promatrali visoke i navodno protupožarne zgrade te govorili: „One su potpuno sigurne.“ Ali te su zgrade bile progutane ognjem kao da su načinjene od smole. Vatrogasne sprave nisu mogle ništa učiniti da zaustave razaranje. Vatrogasci nisu mogli upravljati spravama.“ Testimonies, sv. 9, 12, 13.

Adventistička crkva odmah nakon 11. rujna 2001. nastojala je sakriti ovakve odlomke od svijeta. Kako se ovo ne bi odnosilo na New York City i na goleme visoke zgrade u kojima vatrogasna vozila nisu mogla zaustaviti požare koji su uslijedili? Kako se odlomak poput ovoga iz spisa za koje Adventistička crkva ispovijeda da ih je napisala proročica ne bi razglašavao s krovova nakon takva ispunjenja?

Dolazak škropljenja kasne kiše, koji označava dolazak proročkoga „spora“, također razotkriva završnu pobunu adventizma, jer ondje oni u potpunosti odbacuju jasne i jednostavne riječi one koju prepoznaju kao proročicu ostatku.

„Sotona neprestano nameće krivotvoreno kako bi odveo od istine. Posljednja će Sotonina obmana biti da učini bez učinka svjedočanstvo Duha Božjega. ‘Gdje nema objave, narod propada’ (Izreke 29,18). Sotona će djelovati lukavo, na različite načine i preko različitih sredstava, kako bi poljuljao povjerenje Božjega ostatka u istinsko svjedočanstvo.

„Razbuktat će se mržnja protiv Svjedočanstava koja je sotonska. Sotonino će djelovanje biti da poljulja vjeru crkava u njih, iz ovoga razloga: Sotona ne može imati tako jasan put da uvede svoje prijevare i sveže duše u svojim zabludama ako se posluša upozorenja, ukori i savjeti Božjega Duha.“ Selected Messages, knjiga 1, 48.

Proročko vezivanje i pšenice i kukolja započelo je 11. rujna 2001. pobunom protiv Duha proroštva, koja je označila završetak postupne pobune što je započela protiv Biblije 1863. godine.

„Mi kao narod ispovijedamo da imamo istinu unaprijed u odnosu na svaki drugi narod na zemlji. Tada bi naš život i karakter trebali biti u skladu s takvom vjerom. Dan je upravo pred nama kada će pravedni biti svezani kao dragocjeno žito u snopove za nebesku žitnicu, dok će bezbožni, poput kukolja, biti sabrani za ognjeve posljednjega velikog dana. Ali pšenica i kukulj ‘rastu zajedno do žetve.’” Testimonies, svezak 5, 100.

Kako bi adventizam mogao zanemariti sljedeći odlomak koji izravno navodi da će se, kada te zgrade budu srušene, ispuniti Otkrivenje 18, redci 1–3?

„Sada dolazi riječ da sam izjavila kako New York treba biti zbrisan plimnim valom? To nikada nisam rekla. Rekla sam, dok sam promatrala kako se ondje podižu velike zgrade, kat za katom: ‘Kakvi će se strašni prizori odigrati kada Gospod ustane da silno potrese zemlju! Tada će se ispuniti riječi iz Otkrivenja 18:1–3.’ Cijelo osamnaesto poglavlje Otkrivenja upozorenje je o onome što dolazi na zemlju. Ali nemam nikakvu posebnu svjetlost u pogledu onoga što dolazi na New York, osim što znam da će jednoga dana ondje velike zgrade biti oborene okretanjem i prevrtanjem Božje sile. Iz svjetlosti koja mi je dana znam da je uništenje u svijetu. Jedna riječ od Gospodina, jedan dodir njegove silne moći, i ove će goleme građevine pasti. Odigrat će se prizori čiju strahotu ne možemo ni zamisliti.” Review and Herald, 5. srpnja 1906.

Pitanje kojim se ovdje bavimo nije jesu li se ovi odlomci ispunili 11. rujna 2001., jer jesu, bez ikakve sumnje; nego je pitanje kojem nastojimo pristupiti „rasprava“ koja je tada započela. Rasprava se vodila oko ispravne ili neispravne metodologije. Adventistička crkva započela je svoje odbacivanje četrnaest pravila proročkog tumačenja Williama Millera 1863. godine, i napredovala je do točke na kojoj sada ne možete kupiti knjigu biblijskog proučavanja koju su napisali adventistički teolozi, a da je teolozi otpaloga protestantizma i rimokatolicizma ne preporučuju iznova i iznova. Od 1863. do 2001., pa i danas, metodologija koju su izvorno predstavljala pravila proročkog tumačenja Williama Millera bila je odložena u korist metodologije rimokatolicizma i otpaloga protestantizma. Proročka „rasprava“ koja je započela kada su se ispunili stihovi jedan do tri osamnaestog poglavlja Otkrivenja vodila se oko istinite ili lažne metodologije.

U sljedećem ćemo članku nastaviti naše razmatranje „rasprave” iz dvadeset sedmog poglavlja Izaije.

„Trebali bismo sami znati što sačinjava kršćanstvo, što je istina, što je vjera koju smo primili, koja su biblijska pravila — pravila dana nam od najvišeg autoriteta.“ The 1888 Materials, 403.